

ת"פ 24523/08/18 - מדינת ישראל נגד פ ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 24523-08-18 מדינת ישראל נ' ג
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד מאיר
לוברבאום

המאשימה

נגד

פ ג באמצעות ב"כ עו"ד יעקב ג'בר

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים אציין שמצאתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו באישום השלישי ולהרשיעו ביתר האישומים.

רקע:

בחלקו הכללי של כתב האישום המתוקן (תיקון מיום 17.11.19), הכולל שלושה אישומים, נטען כי ביום 25.6.18 במסגרת מ"י 46422-06-18 הורה בית המשפט על שחרורו של הנאשם בתנאים מגבילים, ביניהם גם איסור יצירת קשר עם אמו, הגברת ר ג (להלן- **המתלוננת**) למשך 60 ימים (להלן- **ההוראה החוקית הראשונה**). עוד נטען כי ביום 12.04.18 במסגרת מ"י 4373-04-18 הורה בית המשפט על שחרורו של הנאשם בתנאים מגבילים, ביניהם הרחקה מן המתלוננת ואיסור יצירת קשר עמה עד ליום 08.07.18 (להלן- **ההוראה החוקית השנייה**).

על פי עובדות האישום הראשון, הנאשם הגיע לאחר מתן ההוראות לבית המתלוננת ולן שם. ביום 05.08.19 בשעה 20:30 לערך בבית המתלוננת, ניטש ויכוח בין השניים. הנאשם גידף את המתלוננת, סטר בפניה ואמר כי יהרוג אותה. בגין אישום זה יוחסו לנאשם שתי עבירות תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**); עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ועבירת הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

באישום השני נטען כי ביום 18.06.18 בסביבות השעה 23:00 הגיע הנאשם לבית המתלוננת, והאחרונה סירבה להכניסו פנימה. הנאשם החל לצעוק ולגדף, חבט בדלת ונכנס אל הבית. בהמשך, בעודו אוחז בסכין, אמר למתלוננת כי יהרוג אותה. בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירת הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין; ועבירת איומים, לפי

באישום השלישי נטען כי ביום 06.08.18 בשעה 06:00 או בסמוך לכך, בבית המתלוננת, חבט הנאשם בראשה באמצעות תרוד. בגין אישום זה יוחסה לנאשם עבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום בדיון מיום 15.05.19.

ביום 20.11.19 התקיימה ישיבת הוכחות בתיק. מטעם המאשימה העידו **המתלוננת** ועד תביעה מס' 2, מר ו ג (להלן- **מר ג או אחיו של הנאשם**). מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

עדויות התביעה

המתלוננת היא, כאמור, אמו של הנאשם, בת 76 אשר איננה בקו הבריאות. בעדותה סיפרה כי הגם שלבו של הנאשם טוב, הוא מתנהג באופן שלילי עקב שימוש בסמים, באופן הכולל גם את הכאתה והטחת קללות באופן תדיר "אבל לפעמים הוא משוגע למה הסמים שלוקח אותם. הוא משתמש בסמים בתוך הבית וכל הזמן הוא מקלל אותי ומרביץ. אל תשאלי מה שהוא עושה. אני אישה חולה, גם המשטרה באה כששבר לי את הבית והרביץ לי" (עמ' 13 לפרוט', ש' 15-17). לאורך עדותה תיארה המתלוננת כי מעשיו של הנאשם מבוצעים על רקע שימושו הגובר בסמים, וכן תיארה כי במרבית המקרים היא יוצרת קשר עם אחיו של הנאשם, מר ג'עברי, שמסייע לה. יוער כבר עתה כי המתלוננת התקשתה לתאר את האירועים על פי התאריכים בהם התרחשו, ומשכך רוענן זיכרונה על פי הודעותיה במשטרה.

המתלוננת תיארה כי באחד המקרים הגיע הנאשם לביתה ונכנס בכוח פנימה, הגם שמסרה לו כי אסור לו להגיע למקום, שאז החל לקללה ולאיים עליה בסכין "כן. הוא בא אחרי זמן שבר את הבית ונכנס בכוח. כלומר שבר את הדלת. אמרתי לו שאסור לו לבוא לבית, אמר לי לא, התחיל לקלל ואמר שרוצה להרוג אותי עם סכין והוא יודע שאסור לו להיכנס אלי הביתה" (שם, ש' 26-28). בתוך כך, המתלוננת הדגימה כיצד הניף הנאשם הסכין ואמר לה כי יהרוג אותה (עמ' 14 לפרוט', ש' 6). אירוע זה שתואר על ידה הוא האירוע מיום 18.06.18, הינו האישום השני.

באירוע אחר, תיארה המתלוננת כי באחד הבקרים התעוררה והריחה ריח של שמן, שנבע מכך שהנאשם הכין ביצים. המתלוננת העירה לנאשם בדבר ריח השמן ש"אז הוא לקח את המחבת והרביץ לי בראש" (שם, ש' 16-17). אירוע זה מתייחס לאירוע המתואר באישום השלישי מיום 06.08.18. בהמשך, נשאלה על ידי ב"כ המאשימה באשר לאירוע שארע יום לפני כן בערב של יום 05.08.18, שאז מסרה כי היא דחפה את הדלת והנאשם החל לצעוק עליה. לאחר ריענון זיכרון נוסף מסרה כי קילל אותה וקפץ עליה כדי להרוג אותה (עמ' 15 לפרוט', ש' 24).

בחקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת באשר לאירוע מיום 18.06.18, בגדרו סירבה להכניס את הנאשם לביתה. בתוך כך מסרה כי הנאשם איים עליה הן כשהיה מחוץ לבית וביקש להיכנס והן בפנים הבית לאחר שהצליח לשבור את דלת

הבית. אעיר כבר עתה כי אני שותפה לדעת המאשימה כי אין לראות בביטוי בו עשתה המתלוננת שימוש "שבר את הדלת" ככזה המעיד על סתירה או פגם במהימנותה, והכוונה בדבריה היא כי הנאשם אך גרם נזק לדלת הבית.

מר ג'עברי, אחיו של הנאשם, תיאר את מצוקתה של המתלוננת, אמו, ואת העובדה כי כל מספר ימים הוא מקבל ממנה טלפון הקשור למעשיו של הנאשם כלפיה. מר ג מסר בעדותו כי באחד המקרים הנאשם שהה חמישה ימים בביתו במסגרת מעצר בית, ולאחר מכן יצא לדרכו. שבוע או שבועיים לאחר מכן המתלוננת שוחחה עמו ומסרה לו כי הנאשם שב לביתה, וכן כי הוא הכה אותה וקילל אותה (עמ' 23 לפרוט', ש' 17). הובהר בעדותו כי מעולם לא ראה בעיניו את האלימות המיוחסת לנאשם, כמו גם לא הבחין בסימני אלימות על אמו. מר ג הדגיש בעדותו כי כאשר הגיע הנאשם לבית אמו ביום 5.8.18, חרף צו ההרחקה ממנה, הוא עצמו לא נכח בבית, אולם אמו התקשרה אליו טלפונית. בחקירתו הנגדית סיפר כי הנאשם אוהב את המתלוננת "הכי טוב לאמא שלי זה פיראס (הנאשם- ש.ל.ב.)" וכן הובהר כי שמע מאמו על כך שהנאשם איים עליה באמצעות בסכין, אולם לא שמע ממנה דבר הנוגע להכאתה באמצעות מחבת (עמ' 25 לפרוט').

עדויות ההגנה

הנאשם מסר בעדותו בבית המשפט כי הוא אוהב את המתלוננת אמו, מטפל בה ודואג לה. לדבריו, לעולם לא יכה אותה "זאת אמא שלי ואסור לי לפגוע בה, נכון שאני מתעצבן ומקלל אבל אני אגיע לרמה שארים את היד שלי? לפני הרגע הזה שאמות (עמ' 26 לפרוט', ש' 29-30). לדבריו, המתלוננת סבורה כי אם יורשע, יוכל להשתקם בבית הכלא. במסגרת חקירתו הנגדית, ומשפתח הנאשם פתח לדון בעברו הפלילי (ראו החלטתי בעמ' 28 לפרוט'), נשאל לגבי הרשעתו הקודמת בגין עבירת אלימות שביצע כלפי המתלוננת, ומסר כי "נכון הורשעתי. נכון מאוד. אבל כשהגיעו אליי לעסקה של 7 חודשים והסכמתי להודות בתיק, למרות שזה עושה בושה וחרפה לתיק המסריח הזה שהיה" (שם, ש' 31-32).

דין בראיות

עניין לנו בתיק בו מיוחסות לנאשם עבירות איומים ואלימות כלפי המתלוננת, אמו. לביסוס אשמתו נסמכת המאשימה על עדותה של המתלוננת וכן על עדותו של אחיו של הנאשם, מר ג'עברי. הנאשם, מצדו, מכחיש מכל וכל כי הפעיל אלימות כלפי המתלוננת, ושב וחוזר כי מדובר בניסיון שלה להביאו לניקיון מסמים. עולה איפא כי המדובר בתיק המבוסס כולו על בחינת מהימנות הגרסאות שנשמעו בבית המשפט ובחינה מדוקדקת שלהן. אקדים מסקנה לניתוח העדויות ואציין כי בנסיבות העניין דנא מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה בפלילים והוכיחה את אשמתו של הנאשם, למעט המיוחס לו באישום השלישי, והכל כמבואר לעיל.

עדותה של המתלוננת הותירה בי רושם אמין ביותר. ראשית ייאמר כי הקושי שחוותה במהלך מתן עדותה היה ברור. אהבתה לנאשם ניכרת, וכמוה הקושי לתאר את ההיסטוריה המשותפת שלהם. המתלוננת שבה וחזרה על כך שהמעשים שביצע הנאשם אינם תולדה של רשעותו או אופיו הקשה, כי אם תוצאה של התמכרות ארוכת שנים לסמים, המובילה

אותו לכדי התנהגות אלימה כלפיה.

אכן, המתלוננת אישה מבוגרת אשר איננה בקו הבריאות, אולם לא התרשמתי כי גילה המופלג השפיע על מתן עדותה, וממילא לא נטען כי יש בנתון זה כדי ללמד על כך שתיאוריה הם שקריים. עם זאת, עלה קושי מצד המתלוננת לתאר את האירועים על פי תאריכיהם, ומשכך רוענן לא אחת זיכרונה. כך או אחרת, הרי שגם מבלי שנצמדה לתאריכים תיארה המתלוננת את המעשים שביצע הנאשם, מבלי שהגזימה או הקצינה בתיאוריה, ותוך שניכר היה שהייתה מעדיפה להימנע ממתן עדות זו.

לא מצאתי כי יש ממש בטענת ההגנה לפיה המתלוננת מייחסת לנאשם מעשים לא לו, בניסיון לגרום לו להתנקות מסמים. טענה זו אין לה על מה להישען. כאבה של המתלוננת היה כן ואמיתי. תיאוריה את מעשיו של הנאשם מלמדים כי עייפה מהתנהלותו זו, אשר ניכר כי אינה פוסקת כלל ועיקר. יתר על כן, אך טבעי כי המתלוננת תבקש לראות את בנה נקי מסמים, באופן שיטיב עמו ועם יתר בני המשפחה.

עדותו של **מר ג'עברי**, אחיו של הנאשם, גם היא נמצאה מהימנה בעיניי. כך, הדגיש כי לעולם לא הבחין באלימות פיזית מצד הנאשם כלפי אמם, ועיקר מעורבותו בפרשה בכך שהמתלוננת נהגה ליצור עמו קשר טלפוני במסגרת אירועים שונים בהם איים עליה הנאשם. יתר על כן, הדגיש כי הנאשם דואג למתלוננת ואוהב אותה, וכן כי הוא מטפל בה טוב יותר מכל יתר ילדיה. ערכה הראייתי של עדותו של מר ג הוא בחיזוק עדות המתלוננת בדבר התנהלותו הפוגענית של הנאשם כלפיה, אולם אין בה כדי להוות עדות עצמאית המלמדת על אלימות מצד הנאשם כלפי אמו.

מנגד, גרסת הנאשם לא הותירה בי רושם חיובי, וזאת בלשון המעטה. הנאשם אמנם מודה כי הוא נוהג לקלל, אולם מכחיש מכל וכל הפעלת אלימות כלפי אמו. כאשר עומת עם כך שבעברו הפלילי הרשעה המבוססת על הודאתו באלימות כלפי אמו השיב כי "פעם שעברה הסכמתי על 7 חודשים כי אני יודע שהכל תפור" (עמ' 29 לפרוט', ש' 7). דומה כי הנאשם בעדותו ניסה להרחיק עצמו מן המיוחס לו, ולנסות לחזק את טענתו כי כל ההאשמות כלפיו מצד אמו-האשמות שווא הן. התרשמתי כי ניסיונותיו אלה אין בהם ממש, שכן קשה להלום מצב בו אישה מבוגרת כמתלוננת תטפול האשמות חמורות כלפי בנה, ובפרט כאשר לצד תלונתה העידה רבות על אופיו הטוב וטיפולו בה. מכל מקום, לא הוצגה תשתית ראייתית כלשהו לתמיכה בסברה מופרכת זו.

המעשים המיוחסים לנאשם מתוארים בשלושה אישומים שונים, אולם ניתן לחלקם לשניים מבחינה כרונולוגית. החלק הראשון הוא האירוע המתואר באישום השני מיום 18.06.18, בו מתואר כיצד נכנס הנאשם לבית המתלוננת חרף התנגדותה וחרף איסור להתקרב אליה כמתואר בהוראה החוקית השנייה. עוד מיוחס לו בחלק זה שאיים עליה כי יהרוג אותה בעודו אוחז בסכין. החלק השני עניינו במעשים שביצע הנאשם כלפי המתלוננת בימים 5.8-6.8 (אישום ראשון ושלישי) כאשר הגיע הנאשם לבית אמו, חרף קיומה של הוראה האוסרת עליו ליצור עמה קשר. במסגרת חלק זה מיוחס לנאשם כי איים על המתלוננת, וכן כי תקף אותה בערב של יום 5.8 ובבוקר של יום 6.8 באמצעות תרוד.

האירוע מיום 18.6.18

ת/1 הינו פרוט' דיון מ"י 4373-04-18 (כב' השופט א' כהן) בגדרו הוחלט לשחרר את הנאשם בתנאים, שאחד מהם הינו "איסור על המשיב (הנאשם- ש.ל.ב) להתקרב לאמו וליצור קשה עמה במישרין או בעקיפין עד ליום 08.07.18" (סעיף ב' להחלטה, ש' 28).

המתלוננת, כאמור, מסרה כי הנאשם הגיע לביתה "כן. הוא בא אחרי זמן שבר את הבית ונכנס בכוח. כלומר שבר את הדלת. אמרתי לו שאסור לו לבוא לבית, אמר לי לא, התחיל לקלל ואמר שרוצה להרוג אותי עם סכין והוא יודע שאסור לו להיכנס אלי הביתה" (שם, ש' 26-28). בעדותו של מר ג'עברי, אחיו של נאשם, מסר כי שמע מן המתלוננת על כך שהנאשם איים עליה באמצעות סכין (עמ' 25 לפרוט', ש' 10-11).

חיזוק נוסף לאירוע זה עולה אף בת/5- תמלול שיחת המתלוננת למוקד מאה של משטרת ישראל. במסגרת שיחה זו, מסרה המתלוננת למוקד כי הנאשם הגיע לביתה, חרף קיומו של צו האוסר עליו לעשות כן, וכן מסרה כי איים שיהרוג אותה באמצעות סכין "כן הוא עכשיו עזב את הסכין אבל הוא רוצה להרוג אותי עם סכין". תמלול זה מחזק את גרסת המתלוננת לפיה הנאשם איים עליה בעודו מחזיק בסכין. מנגד, הנאשם בהודעתו במשטרה מיום 19.06.18 (ת/4) הכחיש שימוש בסכין וכן מסר "כלום. הסכין אל (צ"ל- לא) היה בסיפור בכלל. היא ממציאה סיפורים כדי להכניס אותי לבית סוהר" (שם, ש' 50) ובהמשך "מה פתאום אימת חס וחלילה. שהמוות יבוא לפני דברים כאלה" (שם, ש' 89-90).

בשים לב להתרשמותי החיובית מעדות המתלוננת, אני מוצאת לאמץ את גרסתה באשר לאירוע זה (המתואר באישום השני), המחוזקת במידה מסוימת בעדותו של מר ג'עברי, וכן בתמלול שיחת המתלוננת למוקד מאה (ת/5), אשר הוגשה בהסכמת הצדדים.

האירוע מיום 05.08-06.08 (האישום הראשון והשלישי)

אציין בפתח עניין זה כי המאשימה מייחסת לנאשם במסגרת האישום הראשון (יום 05.08.18) שתי עבירות של תקיפה סתם, אולם עובדות כתב האישום מלמדות רק על תקיפה אחת המתבטאת בסטירה שהכה הנאשם את המתלוננת.

ת/2 הינו פרוט' דיון מ"י 46422-06-18 (כב' השופט א' פרסקי) בגדרו הוחלט לשחרר את הנאשם בתנאים, שאחד מהם הינו "המשיב (הנאשם- ש.ל.ב) ימנע מיצירת קשר עם אמו למשך 60 יום" (סעיף א' להחלטה, ש' 30).

האלימות המיוחסת לנאשם הינה בכך שביום 05.08.18 סטר בפניה של המתלוננת, וכן כי למחרת ביום 06.08.18 חבט בראשה באמצעות תרוד. אני מוצאת לקבל את גרסתה של המתלוננת באשר לאלימות שהפעיל הנאשם כלפיה ביום 05.08.18 אשר באה לידי ביטוי בדחיפתה "נשבעת באלוהים שהוא דחף אותי לעבר הקיר" (עמ' 20 לפרוט', ש' 11), וכן אף אישרה כי בחקירתה הנגדית הכה אותה ב"כאפה לפניים", תוך שהדגימה את המכה עם יד אחת (שם, ש' 22-24). אכן, לא נעלם מעיני כי ההגנה ניסתה לעמוד על כך שתיאוריה של המתלוננת מפוזרים ואינם עולים כדי גרסה קוהרנטית וברורה, המפרידה בין אירוע אחד לאירוע אחר. ברם, הסברה של המתלוננת מניח את הדעת, ולפיו אין המדובר רק באירוע חד פעמי וחרוג בחייה, כי אם שגרה מתמשכת של התנהגות אלימה מצד בנה. נתון זה, בשילוב עם

גילה המבוגר, יש בהם כדי להסביר במידה רבה את הבלבול שאחז בה, ואת עדותה שכללה תיאורם של אירועים נוספים שכלל לא נדרשו ממנה. חיזוק לגרסת המתלוננת נמצא, שוב, בגרסת מר ג'עברי, אשר העיד כי בו ביום התקשרה אליו המתלוננת לספר לו כי הנאשם שב לביתה.

טענת ההגנה לפיה הדיווח של המתלוננת שמסרה כי מר ג נכח באירוע הינו דיווח שיקרי המעיד על פגם במהימנותה- אין בה ממש. אני סבורה כי בתיאורה של המתלוננת כאילו מר ג היה עד ראייה (שימוש במונח "היה עד"), התכוונה הלכה למעשה כי יצרה עמו קשר בו בזמן האירוע, במובן הזה שהיה חלק מן האירוע במהלך השיחה הטלפונית. לשאלת בית המשפט אישר מר ג נתון זה ואף ציין "כן. היו כמה פעמים כאלה. כשהיה קורה כזה דבר הייתי מבקש מאמא שלי לדבר עם הנאשם והמצב היה נרגע" (עמ' 24 לפרוט', ש' 25-26).

נוכח האמור, הוכיחה המאשימה את המיוחס לנאשם באישום הראשון. עם זאת, הגם שמצאתי לאמץ את גרסת המתלוננת, אינני סבורה כי יש להרשיעו בעבירת תקיפה סתם המיוחסת לו באישום השלישי, המתייחסת לאירוע מיום 06.08.18 בגדרו חבט בראשה של המתלוננת באמצעות תרוד.

המתלוננת בעדותה סיפרה כי ביום 06.08.18, התעוררה בביתה לריח של שמן. כאשר העירה לנאשם על כך- הכה אותה "אמרו לו עם הריח של השמן אז הוא לקח את המחבת והרביץ לי בראש" (עמ' 14 לפרוט', ש' 16-17). בחקירתה הנגדית, כאשר נשאלה האם הנאשם הכה אותה באמצעות מחבת השיבה "כן, על הראש שלי. התקשרתי לוודיע (אחיו של הנאשם- ש.ל.ב) ואמרתי לו, התקשרתי לאחותו ואמרתי לה" (עמ' 21 לפרוט', ש' 1).מיד לאחר מכן, כאשר עומתה עם כך שבהודעתה במשטרה מסרה כי הנאשם תקף אותה עם "הופך הביצים" (תרוד) השיבה "לא, במחבת" (שם, ש' 6). מר ג'עברי, אחיו של הנאשם, נשאל בעדותו האם המתלוננת סיפרה לו על כך שהוכתה במחבת והשיב "אף פעם לא הלכתי לאמא שלי לבית החולים על מחבת על הראש" וכן "בחיים לא שמעתי על דבר כזה" (עמ' 25 לפרוט').

כידוע, במסגרת אימוץ גרסתה של המתלוננת, הרי שניתן להרשיע את הנאשם על בסיס עדות יחידה זו. עם זאת, לאור העובדה כי התרשמתי כי מרבית המקרים הועברו, ולו טלפונית, למר ג'עברי, אולם זה האחרון תיאר כי אירוע זה לא הובא לידיעתו, מצאתי כי קיים ספק מסוים בדבר קיומו של אירוע זה. כך, בעוד מיוחסת לנאשם אלימות באמצעות תרוד, המתלוננת שללה קיומו של תרוד ומסרה כי מדובר במחבת. בנוסף, ייתכן כי פערי השפה והזיכרון יש בהם כדי להשפיע על עדות המתלוננת, ולא ניתן לשלול מצב בו הנאשם רק איים באמצעות התרוד או המחבת. מכל מקום, על ספק כאמור להיזקק לזכותו של הנאשם ומשכך אני מזכה אותו מאישום זה.

כפי שהובא לעיל, המתלוננת תיארה בעדותה כיצד הנאשם צעק עליה והורה לה שלא להגיע לבית המשפט למסור עדותה, חרף זימונה על ידי המשטרה. לשאלת בית המשפט אף ציינה כי הנאשם אמר לה ש"קורה משהו לא טוב אם תלכי לבית המשפט" (עמ' 15 לפרוט', ש' 32), וכן מסרה "כל הזמן אומר לי אל תלכי לבית המשפט. פעם שעברה לא באתי בגלל שהייתי חולה. כל הזמן הוא אומר לי לא ללכת" (עמ' 16 לפרוט', ש' 2-3). נוכח האמור, הנאשם הוזהר על ידי בית המשפט בדבר האפשרות כי יורשע בעבירה נוספת שלא נכללה בכתב האישום, ואשר עולה מעדות זו. אין חולק כי מעשיו של הנאשם חמורים מאוד. הלכה למעשה, איים הנאשם על המתלוננת כי אם תמסור עדותה הוא עלול לפגוע

בה. עם זאת, בשים לב כי דבריו אלה לא הניעו את המתלוננת מלהגיע, וכן נוכח כלל נסיבות היחסים בין השניים, מצאתי שלא להרשיעו בעבירה נוספת הנוגעת לניסיון זה.

תוצאה

הרשעתו של הנאשם נסמכת על עדותה של המתלוננת. לאחר שמיעת עדותה התרשמתי מכאב עמוק שהיא חשה ממצב בנה, ובתוך כך דחיתי את גרסת ההגנה לפיה בדתה המתלוננת את כלל האירועים כדי להביא את הנאשם לניקיון מסמים. המתלוננת הדגישה לא אחת בעדותה את מידותיו הטובות של בנה, כמו גם את הטיפול שלו בה, אולם לצד זאת הדגישה כי הדבר מלווה בהתעללות נפשית של ממש בה, וניכר כי היא עייפה מכך. אחיו של הנאשם, מר ג העיד אף הוא בדבר הקושי שחווה אמו, וכן על האופן בו התמכרותו של הנאשם לסמים מכלה את קשריו עם משפחתו.

בשים לב לכל האמור לעיל, אני מורה כדלקמן:

באישום הראשון- אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירת הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין; תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

באישום השני- אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירת הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין ובביצוע עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

הנאשם מזוכה מהאישום השלישי.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תש"פ, 25 דצמבר 2019, במעמד הצדדים